

World Day
for Grandparents
and the Elderly
2022

Mesajul Sfântului Părinte Papa Francisc pentru a doua Zi Mondială a Bunicilor și Bătrânilor

24 iulie 2022

„Ei aduc roade și la bătrânețe” (Ps 92,15)

Dragilor!

Versetul din psalmul 92 „ei aduc roade și la bătrânețe” (v. 15) este o veste bună, o adevărată „evanghelie”, pe care cu ocazia celei de-a doua Zi Mondiale a Bunicilor și Bătrânilor putem s-o vestim lumii. Ea merge împotriva curentului la ceea ce lumea crede despre această vârstă a vieții; și cu privire la atitudinea resemnată a unora dintre noi, bătrânii, care merg înainte cu puțină speranță și fără a mai aștepta nimic de la viitor.

Pe mulți bătrânețea îi înfricoșează. O consideră un soi de boală cu care este mai bine de evitat orice tip de contact: bătrânii nu ne interesează – cred ei – și este oportun să stea cât mai departe posibil, eventual împreună între ei, în structuri care să aibă grijă de ei și să ne ferească de a ne ocupa noi de problemele lor. Este „cultura rebutului”: acea mentalitate care, în timp ce ne face să ne simțim diferiți de cei mai slabi și străini de fragilitatea lor, autorizează să imaginăm drumuri separate între „noi” și „ei”. Dar, în realitate, o viață lungă – așa învață Scriptura – este o binecuvântare, iar bătrânii nu sunt resturi de care să ne distanțăm, ci semne vii ale bunăvoinței lui Dumnezeu care dăruiește viața din belșug. Binecuvântată este casa care păstrează un bătrân! Binecuvântată este familia care îi cinstește pe bunicii săi!

De fapt, bătrânețea este o perioadă care nu este ușor de înțeles, chiar și pentru noi care deja o trăim. Cu toate că vine după un drum lung, nimeni nu ne-a pregătit s-o înfruntăm, aproape pare că ne prinde pe neașteptate. Societățile mai dezvoltate cheltuiesc mult pentru această vârstă a vieții, dar nu ajută la interpretarea ei: oferă planuri de asistență, dar nu proiecte de existență^[1]. De aceea este greu de privit la viitor și de perceput un orizont spre care să se tindă. Pe de o parte suntem tentați să exorcizăm bătrânețea ascunzând ridurile și prefăcându-ne că suntem tineri, pe de altă parte pare că nu putem face altceva decât să trăim în manieră dezamăgită, resemnați că nu mai avem „roade de adus”.

Sfârșitul activității de muncă și copiii de acum autonomi fac să dispară motivele pentru care am dedicat multe din energiile noastre. Conștiința că forțele slăbesc sau apariția unei boli pot să pună în

criză certitudinile noastre. Lumea – cu timpurile sale rapide, față de care cu greu ținem pasul – pare să nu ne lase alternative și ne face să interiorizăm ideea rebutării. Astfel se înalță la cer rugăciunea psalmului: „Nu mă respinge în timpul bătrâneții mele, / nu mă părăsi când mi se termină puterile” (Ps 71,9).

Dar același psalm – care găsește prezența Domnului în diferitele perioade ale existenței – ne invită să continuăm să sperăm: când a venit bătrânețea și părul încărunțit, El ne va mai da viață și nu va lăsa să fim învinși de rău. Încrezându-ne în El, vom găsi forța pentru a înmulți lauda (cf. v. 14-20) și vom descoperi că a deveni bătrâni nu este numai deteriorarea naturală a corpului sau scurgerea inevitabilă a timpului, ci este darul unei vieți lungi. A îmbătrâni nu este o condamnare, ci o binecuvântare!

Pentru aceasta, trebuie să veghem asupra noastră și să învățăm să trăim o bătrânețe activă și din punct de vedere spiritual, cultivând viața noastră interioară prin citirea asiduă a Cuvântului lui Dumnezeu, prin rugăciunea zilnică, prin obișnuirea cu sacramentele și prin participarea la liturgie. Și, împreună cu relația cu Dumnezeu, relațiile cu ceilalți: înainte de toate familia, copiii, nepoții, cărora să le oferim afectul nostru plin de îngrijiri; precum și persoanele sărace și suferinde, pentru care să devenim aproapele cu ajutorul concret și cu rugăciunea. Toate acestea ne vor ajuta să nu ne simțim simpli spectatori în teatrul lumii, să nu ne limităm la „balconear”, să stăm la fereastră. În schimb ascuțind simțurile noastre ca să recunoaștem prezența Domnului^[2], vom fi ca „măslini înverziti în casa lui Dumnezeu” (cf. Ps 52,10), vom putea fi binecuvântare pentru cei care trăiesc lângă noi.

Bătrânețea nu este un timp inutil în care să ne dăm deoparte scoțând vâslele în barcă, ci o perioadă în care să mai aduce roade: există o misiune nouă care ne așteaptă și ne invită să ne îndreptăm privirea spre viitor. „Sensibilitatea noastră specială a bătrânilor, a vârstei înaintate față de atențiile, gândurile și afectele care ne fac umani, ar trebui să redevină o vocația a multora. Și va fi o alegere de iubire a bătrânilor față de noile generații”^[3]. Este contribuția noastră la *revoluția duioșiei*^[4], o revoluție spirituală și dezarmată pentru care vă invit pe voi, dragi bunici și bătrâni, să deveniți protagoniști.

Lumea trăiește un timp de război dur, marcat mai înainte de furtuna neașteptată și furioasă a pandemiei, apoi de un război care rănește pacea și dezvoltarea la scară mondială. Nu este întâmplător că războiul s-a întors în Europa în momentul în care generația care l-a trăit în secolul trecut dispăre. Și aceste mari crize riscă să ne facă insensibili față de faptul că există alte „epidemii” și alte forme răspândite de violență care amenință familia umană și casa noastră comună.

În fața tuturor acestor lucruri, avem nevoie de o schimbare profundă, de o convertire, care să demilitarizeze inimile, permițând fiecăruia să recunoască în celălalt un frate. Și noi, bunici și bătrâni, avem o mare responsabilitate: să învățăm femeile și bărbații din timpul nostru să-i vadă pe ceilalți cu aceeași privire înțelegătoare și duioasă pe care o îndreptăm spre nepoții noștri. Am perfecționat umanitatea noastră îngrijindu-ne de aproapele și astăzi putem fi învățatori ai unui mod de a trăi pașnic și atent față de cei mai slabi. Poate că umanitatea noastră va putea fi considerată slăbiciune sau resemnare, dar cei blânzi, nu cei agresivi și cei samavolnici, vor moșteni pământul (cf. Mt 5,5).

Unul din roadele pe care suntem chemați să-l aducem este cel de a păzi lumea. „Toți am trecut pe genunchii bunicilor, care ne-au ținut în brațe” [5]; dar astăzi este timpul de a ține pe genunchii noștri – cu ajutorul concret sau chiar numai cu rugăciunea –, împreună cu nepoții noștri, pe acei mulți nepoți înfricoșați pe care încă nu i-am cunoscut și care eventual fug de război sau suferă din cauza lui. Să păstrăm în inima noastră – așa cum făcea sfântul Iosif, tată duios și grijuliu – pe cei mici din Ucraina, din Afganistan, din Sudanul de Sud...

Mulți dintre noi au ajuns la o conștiință înțeleaptă și umilă, de care lumea are atâta nevoie: nu ne salvăm singuri, fericirea este o pâine care se mănâncă împreună. Mărturisind celor care se înșeală că găsesc realizare și succes în contrapozitie. Toți, chiar și cei mai slabi, pot să facă asta: însuși faptul de a ne lăsa îngrijiți – adesea de persoane care provin din alte țări – este un mod pentru a spune că a trăi împreună nu este numai posibil, ci este necesar.

Dragi bunice și dragi bunici, dragi bătrâne și dragi bătrâni, în această lume a noastră suntem chemați să fim artizani ai *revoluției duioșiei*! Să facem asta, învățând să folosim tot mai mult și tot mai bine instrumentul cel mai prețios pe care-l avem și care este cel mai potrivit pentru vârsta noastră: cel al rugăciunii. „Să devenim și noi un pic poeți ai rugăciunii: să căpătăm gust de a căuta cuvintele noastre, să ne însușim acele cuvinte pe care ni le învață Cuvântul lui Dumnezeu” [6]. Invocația noastră încrezătoare poate face mult: poate însoți strigătul de durere al celui care suferă și poate contribui la schimbarea inimilor. Putem fi „corul» permanent al unui mare sanctuar spiritual, unde rugăciunea de implorare și cântarea de laudă susțin comunitatea care lucrează și luptă pe terenul vieții” [7].

Iată așadar că Ziua Mondială a Bunicilor și Bătrânilor este o ocazie pentru a spune încă o dată, cu bucurie, că Biserica vrea să facă sărbătoare împreună cu aceia pe care Domnul – cum spune Biblia – i-a „săturat de zile”. S-o celebrăm împreună! Vă invit să anunțați această Zi în parohiile și comunitățile voastre; să mergeți ca să-i vizitați pe bătrânii mai singuri, acasă sau în reședințele unde sunt oaspeți. Să facem în așa fel încât nimeni să nu trăiască această zi în singurătate. A avea pe cineva de așteptat poate schimba orientarea zilelor celui care nu mai așteaptă nimic bun de la viitor; și de la o primă întâlnire se poate naște o nouă prietenie. Vizita la bolnavii singuri este o faptă de milostenie din timpul nostru!

Să cerem Sfintei Fecioare Maria, Mama Duișiei, să facă din noi toți artizani ai *revoluției duioșiei*, pentru a elibera împreună lumea de umbra singurătății și de demonul războiului.

La voi toți și la cei dragi ai voștri să ajungă binecuvântarea mea, cu asigurarea apropierii mele afectuoase. Și voi, vă rog, nu uitați să vă rugați pentru mine!

Roma, „Sfântul Ioan din Lateran”, 3 mai, sărbătoarea sfinților apostoli Filip și Iacob

[1] [Cateheze despre bătrânețe – 1. Harul timpului și alianța vârstelor vieții](#) (23 februarie 2022).

[2] [Cateheze despre bătrânețe – 5. Fidelitatea față de vizita lui Dumnezeu pentru generația care vine](#) (30 martie 2022).

[3] [Cateheze despre bătrânețe – 3. Bătrânețea, resursă pentru tinerețea nesăbuită](#) (16 martie 2022).

[4] [Cateheze despre sfântul Iosif – 8. Sfântul Iosif tată în duișie](#) (19 ianuarie 2022).

[5] [Omilia la Liturghia pentru prima Zi Mondială a Bunicilor și Bătrânilor](#) (25 iulie 2021).

[6] *Cateheze despre familie – 7. Bunicii*(11 martie 2015).

[7] *Ibid.*

Autor: Papa Francisc

Traducător: pr. Mihai Pătrașcu

Copyright: Libreria Editrice Vaticana; Ercis.ro

Publicarea în original: 31.05.2021